

[Socialministeren.]

Grænsen til en Forhøjelse paa 2 Gange 3 pCt. En saadan Forhøjelse skal nemlig ske, hvis Pristallet naar op paa 191.

Udvalgets Opfattelse er den, at der er en nærliggende Mulighed for, at Priserne i den nærmeste Fremtid kommer til at ligge saa højt, at Renterne, hvis en Regulering skulde finde Sted nu, maatte forhøjes med 6 pCt., og Ministeriet er enig med Udvalget i, at det under disse Forhold vilde være urimeligt at lade Rentynderne vente, til Renten skulde reguleres paa normal Maade d. 1. April 1940. For at afbøde dette Forhold har Udvalget foreslaaet, at der ydes Rentynderne et Tillæg, der med Udgangspunkt i Prisstigningen foreslaas fastsat til 25 Kr. for enlige og til 40 Kr. for Ægtepar, hvor begge er renteberettigede. Dette Forslag har Ministeriet tiltraadt, og den nærmere Ordning er fastsat i Lovforslagets § 2.

Den foreslaaede Ordning er ret skematisk, der tages nemlig ikke Hensyn til de enkelte Rentynderes Forhold, men skulde man gaa frem paa sædvanlig Maade med Regulering af Grundbeløbene, maatte der udarbejdes nye Rentetabeller, alle Rentesager maatte tages frem, og hver enkelt Rente omregnes, hvilket for de større Kommuner og navnlig for Københavns Kommune vilde tage meget lang Tid.

Selv om det nu har sine Fordele, at man saaledes skærer alle Rentyndere over en Kam, er jeg paa den anden Side klar over, at det ogsaa har sine Mangler, naar man gaar saa skematisk til Værks. Jeg tænker her særlig paa, at Tillægget, naar det ydes ens til alle Alders- og Invalidrentenyndere, ogsaa vil komme Rentyndere til gode, selv om de kun trænger meget lidt til det eller maaske i Forhold til de fleste andre Rentyndere slet ikke trænger til det. Dette gælder navnlig de Invalidrentenyndere, som kun faar udbetalt Renten med $\frac{1}{3}$ af Grundbeløbet, fordi deres Ægtefælles, eventuelt deres egne økonomiske Forhold er saa gode, at Renten kommer helt ned paa Trediedelsgrænsen. Jeg har imidlertid ment, at man i denne Situation hellere burde vælge den skematiske Fremgangsmaade, fordi der kun kan blive Tale om forholdsvis faa Rentyndere, der vil faa lidt mere, end de burde have, men hvis man finder, at der bør tages Hensyn til saadanne ganske særlige Tilfælde, er jeg villig til at tage Spørgsmaalet op til Drøftelse med Udvalget.

Et andet skematisk Træk har Lovforslaget derved, at man har foreslaaet Tillægget fastsat til det samme Beløb for hele Landet. Men det stemmer med, hvad man

har gjort tidligere, naar man i en ekstraordinær Situation skulde komme Rentynderne til Hjælp. Navnlig i den Situation, hvori vi nu befinder os, hvor Transportomkostningerne i Landdistrikterne jo meget ofte kan medføre betydelige Stigninger i Varepriserne, endda ud over dem, der finder Sted i Hovedstaden eller Købstæderne, vil der være Rimelighed for en Fastsættelse af Beløbet, der tager Hensyn til noget saadant.

Om Tillæggets Størrelse skal jeg endnu bemærke, at det for et Ægtepar efter de almindelige Principper skulde være 50 pCt. højere end Tillægget til enlige og altsaa skulde være begrænset til 37 Kr. 50 Øre. Naar Udvalget alligevel foreslaar — og det har Ministeriet tiltraadt —, at der ydes lidt mere, nemlig 40 Kr., skyldes det, at Prisstigningen foreløbig navnlig har ramt Beklædning og Fødevarer og lignende Ting, som vejer forholdsvis tungere i et Ægtepars Budget end Huslejen, som ikke er steget, og Brændsel, som der jo sørges for paa anden Maade.

Som de ærede Medlemmer vil se, har man foreslaaet, at Tillægget skal udbetales i to Rater. Det er jo Tanken, at det skal dække Prisstigningen for Tiden indtil 1. April 1940, hvor Rentynderne faar den fulde Dækning for den Prisstigning, der har fundet Sted, uden Fradrag i Tillægget til den Tid af den ekstraordinære Ydelse, der ved dette Lovforslag ydes. Udbetalingen skal foregaa saadan, at den største Rate ydes for Renteudbetalingen for December, medens Resten ydes for Renteudbetalingen for Februar 1940.

I øvrigt er Forslaget holdt saa nær op ad Brændselhjælpsloven af 26. November 1937 som muligt, navnlig ogsaa med Hensyn til Afgrænsningen af, hvilke Personer der er berettigede til Tillægget. Udgifterne foreslaas fordelt paa nøjagtig samme Maade som Udgifterne til Invalide- og Aldersrenten. Reglerne herom og om eventuelle Forskud findes i Lovforslagets § 3.

Med Hensyn til Lovforslagets økonomiske Konsekvenser skal jeg henvise til Udvalgets Skrivelse i Bemærkningerne. Det fremgaar heraf, at man har ment, at Udgifterne ved § 1, Forhøjelsen af de $7\frac{1}{2}$ pCt. til 10 pCt., vil koste ca. 1,5 Mill. Kr., medens Udgifterne ved § 2, Tillægget til Renten, vil medføre en Udgift paa 4,86 Mill. Kr., i alt ca. 6,36 Mill. Kr. I Ministeriet har man desuden beregnet de samlede Udgifters Fordeling paa Staten, Opholdskommunerne, Refusionsforbundet og Udligningsfonden, og Opstillingen herover, der findes i